

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/30/2015
Identifikačné číslo spisu:	8014201122
Dátum vydania rozhodnutia:	20.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8014201122.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci žalobcu Z. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K., Ukrajina, štátny občan Ukrajiny, právne zastúpeného GOREJ Legal, s.r.o., advokátska kancelária, Krmanova 14, 040 01 Košice, proti žalovanému Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Jarková 31, 080 01 Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 11. augusta 2014 č. PPZ-HCP-PO2-140-003/2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 14Scud/18/2014-49 zo dňa 5. marca 2015 jednomyselne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 14Scud/18/2014-49 zo dňa 5. marca 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorý rozhodnutím zo dňa 11. augusta 2014 č. PPZ-HCP-P02-140-003/2014 rozhodol o odvolaní žalobcu voči rozhodnutiu Oddelenia cudzineckej polície PZ Michalovce, zo dňa 27.05.2014 č. PPZ-HCP-PO7-KP-84-009/2014 tak, že podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní rozhodnutie správneho orgánu č. PPZ-HCP-PO7-KP-84-009/2014 zo dňa 27.05.2014 podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zmenil vo výroku tak, že slová: „zrušilo účastníkovi konania prechodný pobyt podľa § 36 ods. 1 písm. b) zákona číslo 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s poukázaním na § 33 ods. 6 písm. b)“ nahradil slovami: „zrušilo účastníkovi konania prechodný pobyt podľa § 36 ods. 1 písm. b) zákona číslo 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinným do 30.04.2013 s poukázaním na § 33 ods. 4 písm. b)“.

Krajský súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že preskúmaním vecí dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Krajský súd konštatoval, že správne orgány rozhodli správne a v súlade so zákonom, keď zrušili žalobcovi prechodný pobyt z dôvodu, že je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, pričom vychádzali z informácii Slovenskej informačnej služby označenej „Vyhraďené“, neskôr „Dôverné“.

Námietky žalobcu krajský súd nepovažoval za dôvodné.

Podľa krajského súdu žalovaný použil apelačný princíp správneho poriadku, ktorý umožňuje ako odvolaciemu orgánu napraviť rozhodnutie, aj v právnych nedostatkoch. Žalovaný napadnuté rozhodnutie žalobcu zmenil vo výrokovej časti a v ostatnej časti rozhodnutie správneho orgánu potvrdil a odvolanie proti tomuto rozhodnutiu zamietol. Rozhodol tak v súlade s ustanovením § 131a zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého konanie začaté pred 1. májom 2013 sa dokončí podľa predpisov účinných do 30. apríla 2013, podľa ustanovení tohto zákona účinných od 1. mája 2013 sa dokončia iba vtedy, ak je to pre osobu priaznivejšie. Žalovaný tak v súlade s tým zmenil výrok svojho rozhodnutia, pričom prihliadal na výhodnosť postupu podľa § 131a zákona číslo 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Paragrafové znenie § 36 ods. 1 písm. b) a § 33 ods. 4 písm. b) sa do poslednej novely zákona číslo 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nezmenilo, až zákonom č. 495/2013 Z.z. došlo k zmenám čísla odsekov paragrafových znení, ale táto chyba bola odstránená zmenou výroku rozhodnutia. Obsah jednotlivých ustanovení, podľa ktorých rozhodoval správny orgán, sa nezmenil.

Podľa krajského súdu žalovaný dostatočne odôvodnil aj dôvod zrušenia prechodného pobytu žalobcu na účel Slovák žijúceho v zahraničí podľa § 36 ods. 1 písm. b) s poukázaním na § 33 ods. 6 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého „Policajný útvar zruší prechodný pobyt ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie“, pričom podľa ustanovenia § 120 ods. 2 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov (uvedené v odôvodnení rozhodnutia) „Policajný útvar uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak ide o rozhodnutie o zrušení prechodného pobytu podľa § 33 ods. 6 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu. Postačuje, ak uviedol v odôvodnení rozhodnutia skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Správny orgán umožnil žalobcovi vyjadriť sa v zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 19.11.2013 a zo dňa 23.05.2014, a žalobca túto možnosť využil a vyjadril sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia žalovaného.

Podľa krajského súdu neobstoí ani námietka žalobcu v súvislosti s výkladom ust. § 35 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností. Je nesporné, že pôvodcom utajovanej skutočnosti je Slovenská informačná služba, ktorá zodpovedá za predmetnú informáciu poskytnutú správne orgánu a na jej prípadné odtajnenie je potrebný súhlas vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, čo je v prípade spravodajskej informačnej služby riaditeľ Slovenskej informačnej služby. Správne postupoval správny orgán, ak po oboznámení sa s obsahom utajovanej skutočnosti a zadokumentovaní vo forme úradného záznamu, ktorý je obsahom spisu, utajované skutočnosti vrátil pôvodcovi, čiže Slovenskej informačnej službe.

Postupom správnych orgánov neboli podľa krajského súdu porušené žiadne procesné práva žalobcu.

Vzhľadom na uvedené súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

II.

Odvolanie žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že žalobca podal odvolanie proti napádanému rozhodnutiu najmä z dôvodu podľa ustanovenia § 205 odsek 2 písm. b) a f) OSP, a teda, že:

konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ad) Iná vada konania

Žalobca namietal absolútnu nedostatočnosť odôvodnenia napádaného rozhodnutia, ktorá je v prevažujúcej judikatúre všeobecných súdov označovaná za tzv. inú vadu konania a v menšinovej

judikatúre za odňatie možnosti konať pred súdom podľa ustanovenia § 221 odsek 1 písm. f) OSP. Poukázal na to, že predmetné odôvodnenie je rozpísané na 11 stranách, avšak vlastné odôvodnenie súdu prvého stupňa (mimo zhrnutia obsahu podaní a prednesov účastníkov) sa začína až v závere 9. strany. Súd prvého stupňa v ňom len stroho konštatuje bezvadnosť administratívneho rozhodnutia žalovaného, bezvadnosť jeho procesného postupu ako aj jeho úvah, avšak z odôvodnenia nie je vôbec zrejmé, akými úvahami sa súd prvého stupňa riadil, prečo námietky žalobcu považoval za nedôvodné a už vôbec nie je možné predmetné odôvodnenie považovať za presvedčivé v zmysle ustanovenia § 157 odsek 2 OSP.

Ad) Nesprávne právne posúdenie veci

Z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napádaného rozhodnutia žalobca v odvolaní nedokáže argumentovať proti záverom konštatovaným súdom prvého stupňa, pretože tento vôbec neuviedol, prečo úvahy žalobcu a relevantná judikatúra, na ktorú žalobca poukázal, podľa názoru súdu prvého stupňa neobstoja.

Žalobcovi z uvedeného dôvodu ostáva iba namietat' nesprávne právne posúdenie voči všetkým záverom súdu prvého stupňa uvedeným na 9. a 10. strane napádaného rozhodnutia.

Žalobca uviedol, že v celom rozsahu zotrúva na svojej argumentácii uvedenej vo svojej žalobe zo dňa 24.09.2014, v jeho podaní zo dňa 13.02.2015 a v jeho ústnom prednese na pojednávaní konanom dňa 05.03.2015 a žiada odvolací súd, aby predmetné námietky posúdil opätovne, nakoľko podľa názoru žalovaného ich súd prvého stupňa posúdil nesprávne a nedostatočne. Žalobca poukázal na článok 1 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a vyjadril názor, že postupom žalovaného mu bolo absolútne znemožnené vyjadriť sa k jedinému podkladu administratívneho rozhodnutia žalovaného, a to napriek tomu, že uskutočnil všetky úkony, ktoré od neho možno spravodlivo požadovať, aby sa k predmetnému podkladu (utajovanej skutočnosti), síce len prostredníctvom svojho advokáta, ale predsa len mohol vyjadriť. Zároveň postupom žalovaného bola žalobcovi odňatá aj možnosť ochrany jeho práv v dvojínštanchom správnom konaní, nakoľko žalovaný ako odvolací orgán už v čase svojho rozhodovania vôbec nedisponoval jediným podkladom (utajovanou skutočnosťou), na základe ktorej bolo napádané administratívne rozhodnutie žalovaného vydané. Napokon aj v postupe súdu prvého stupňa možno podľa žalobcu badať známky odňatia možnosti konať pred súdom, nakoľko súd prvého stupňa rovnako ako žalovaný podkladom napádaného administratívneho rozhodnutia nedisponoval, a teda vôbec nemohol verifikovať jeho dôvodnosť a vecnú správnosť. V tomto smere neobstojí ani argumentácia žalovaného, ktorú uviedol na pojednávaní konanom dňa 05.03.2015, a teda že podklad rozhodnutia je utajovanou skutočnosťou, ktorá nemôže byť obsahom administratívneho spisu. S odkazom na ustanovenie § 34 odsek 1 písm. f) zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností je sudca oprávnenou osobou s osobitným postavením, ktorá je oprávnená oboznámiť sa s obsahom utajovanej skutočnosti. Preto súd prvého stupňa v prípade, že by vyhodnotil ostatné námietky žalobcu ako nedôvodné, bol oprávnený vyžiadať si aj podklad napádaného rozhodnutia - utajovanú skutočnosť, bez ktorej je objektívne nemožné vyhodnotiť námietku žalobcu o neexistencii skutočného dôvodu pre zrušenie jeho prechodného pobytu.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný uviedol, že žalobca vo svojom podaní v prvej námietke uvádza, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a absolútna nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. V druhej námietke uvádza, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaný k námietke žalobcu, že konanie má inú vadu uviedol, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a k námietke absolútnej nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že vo svojom rozhodnutí dostatočne odôvodnil napadnuté rozhodnutie, nakoľko podľa ustanovenia § 120 ods. 2 zákona číslo 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, čo v uvedenom prípade bolo dodržané v zmysle

citovaného zákona.

K námietke žalobcu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci uviedol, že rozhodnutie správneho a odvolacieho orgánu podľa názoru žalovaného bolo správne právne posúdené. S uvedeným názorom sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove a to rozsudkom pod číslom 14Scud/18/2014-49 zo dňa 05.03.2015.

IV.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný rozhodnutím zo dňa 11. augusta 2014 č. PPZ-HCP-P02-140-003/2014 rozhodol o odvolaní žalobcu voči rozhodnutiu Oddelenia cudzineckej polície PZ Michalovce, Ľudovíta Štúra 1 zo dňa 27.05.2014 č. PPZ-HCP-PO7-KP-84-009/2014 tak, že podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní tak, že rozhodnutie správneho orgánu č. PPZ-HCP-PO7-KP-84-009/2014 zo dňa 27.05.2014 podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku mení vo výroku tak, že slová: „zrušilo účastníkovi konania prechodný pobyt podľa § 36 ods. 1 písm. b) zákona číslo 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s poukázaním na § 33 ods. 6 písm. b)“ nahrádza slovami: „zrušilo účastníkovi konania prechodný pobyt podľa § 36 ods. 1 písm. b) zákona číslo 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinným do 30.04.2013 s poukázaním na § 33 ods. 4 písm. b)“.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 O.s.p. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spojení s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné. Rozhodol jednomyselne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. januára 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 48 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie trvalého pobytu prihliada na

- a) verejný záujem, mieru ohrozenia bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo verejného zdravia zo strany štátneho príslušníka tretej krajiny,
- b) záujmy maloletého dieťaťa štátneho príslušníka tretej krajiny, osobné a rodinné pomery štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu,

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie trvalého pobytu, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie.

Podľa § 2 ods. 1 písm. i) zákona o pobyte cudzincov, na účely tohto zákona sa rozumie ohrozením bezpečnosti štátu konanie osoby, ktorým ohrozuje demokratický poriadok, zvrchovanosť, územnú celistvosť alebo nedotknuteľnosť hraníc štátu, alebo konanie osoby, ktorým porušuje základné práva a slobody, ktorými sú chránené životy a zdravie osôb, majetok a životné prostredie.

Podľa § 120 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní.

Podľa § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak ide o rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu podľa § 48 ods. 2 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu.

Podľa § 125 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar si na posúdenie žiadosti o udelenie prechodného pobytu a žiadosti o udelenie trvalého pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny staršieho ako 14 rokov vyžiada vyjadrenie Slovenskej informačnej služby, ktorá svoje vyjadrenie zašle policajnému útvaru do desiatich dní od doručenia žiadosti o vyjadrenie.

Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o SIS“), informačná služba poskytuje informácie o trestnej činnosti útvarom Policajného zboru a prokuratúry, a to najmä o páchaní organizovanej trestnej činnosti. Nevyhnutné informácie poskytuje aj iným štátnym orgánom, ak ich potrebujú na zamedzenie protiústavnej alebo inej protiprávnej činnosti.

Podľa § 2 ods. 7 zákona o SIS, získané informácie sa poskytujú iba na splnenie účelu vyjadreného v odsekoch 4 až 6 a § 1 ods. 3. Informácie podľa odseku 6 sa poskytnú len za podmienky, že ich poskytnutím nedôjde k ohrozeniu plnenia konkrétnej úlohy informačnej služby podľa tohto zákona alebo k odhaleniu zdrojov a prostriedkov informačnej služby alebo k odhaleniu totožnosti jej príslušníkov alebo osôb konajúcich v prospech informačnej služby; to neplatí, ak by bol následok spôsobený neposkytnutím informácií zjavne závažnejší ako následok, ktorý hrozí ich poskytnutím.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu č. PPZ-HCP-PO7-KP-84-009/2014 zo dňa 27.05.2014 podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zmenil vo výroku tak, že slová: „zrušilo účastníkovi konania prechodný pobyt podľa § 36 ods. 1 písm. b) zákona číslo 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s poukázaním na § 33 ods. 6 písm. b)“ nahradil slovami: „zrušilo účastníkovi konania prechodný pobyt podľa § 36 ods. 1 písm. b) zákona číslo 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinným do 30.04.2013 s poukázaním na § 33 ods. 4 písm. b)“.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť uvedených rozhodnutí.

Odvolací súd po preskúmaní námietok žalobcu dospel k záveru, že tieto nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani zákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím zmenil výrokovú časť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu v súlade s § 131a zákona č. 404/2011 Z.z., nakoľko konanie o zrušení prechodného pobytu začalo dňa 14.05.2012.

Dôvodom zrušenia povolenia na prechodný pobyt žalobcovi na území Slovenskej republiky bolo zistenie skutočnosti, (zistenej na základe utajovanej informácie od Slovenskej informačnej služby, že je dôvodné

podozrenie, že účastník konania pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť Slovenskej republiky).

Prvostupňový ako aj odvolací správny orgán zastávali názor, že pokiaľ ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, správny orgán v zmysle ust. § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov, uvedie .v odôvodnení rozhodnutia iba túto skutočnosť.

Žalobca proti takémuto názoru brojil a namietal absolútnu nedostatočnosť odôvodnenia napádaného rozhodnutia správnych orgánov.

Žalobca namietal, že z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napádaného rozhodnutia nedokáže argumentovať proti záverom konštatovaným súdom prvého stupňa.

Uvedené námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné a rozhodnutie žalovaného za zákonné, pričom odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že preskúmanie ústavnosti uvedeného ustanovenia je zverená do právomoci Ústavného súdu SR.

Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že návrh verejnej ochrankyne práv zo dňa 14.07.2014 na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, v ktorom žiadala ústavný súd o vyslovenie nesúlady ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach) bol uznesením ústavného súdu PL. ÚS 40/2014-19 zo dňa 17.12.2014 odmietnutý ako neprípustný.

S poukazom na uvedené, musel Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní odvolacích námietok žalobcu, ktorým napadol rozsudok krajského súdu a v tej súvislosti pri posudzovaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného vychádzať z prezumpcie ústavnosti zákona o pobyte cudzincov (konkrétne jeho ustanovenia § 120 ods. 2), ktoré žalovaný pri rozhodovaní na daný prípad aplikoval.

Princíp ochrany a zachovania ústavnosti sa realizuje samotným rozhodovaním Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 Ústavy Slovenskej republiky a jeho následnými právnymi účinkami na rozhodnutia, resp. rozhodovanie súdov a iných orgánov verejnej moci v individuálnych veciach. Princíp právnej istoty je založený na prezumpcii ústavnosti právnych predpisov (až do opačného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky) a vzhľadom k tomu, že k takémuto rozhodnutiu, ktorým by bola spochybnená ústavnosť ustanovenia § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov nedošlo, najvyšší súd sa obmedzil pri posudzovaní námietok uplatnených žalobcom len v kontexte namietanej nezákonnosti.

Pri posúdení námietok žalobcu vychádzal z toho, že pokiaľ správne orgány na prípad žalobcu pri rozhodovaní o jeho žiadosti vydali rozhodnutie, ktoré je odôvodnené v súlade s ustanovením § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov, (podľa ktorého policajný útvar uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak ide o rozhodnutie o zrušení prechodného pobytu podľa § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov s poukazom na § 34 ods. 4 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu), neukrátili žalobcu na žiadnom z jeho práv a žalobca nemohol úspešne namietat' nezákonnosť rozhodovania žalovaného, ktorú videl žalobca v tom, že žalovaný ani krajský súd nesprístupnili dôkaz, ktorý bol v konaní použitý proti nemu, pričom absenciu poznania toho, aký bezpečnostný záujem Slovenskej republiky svojim konaním žalobca ohrozuje, žalobca označil za neúčinný opravný prostriedok, ktorým sa môže domáhať ochrany svojich práv.

Takúto námietku žalobcu vyhodnotil odvolací súd aj vo svetle rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 40/2014-19 zo dňa 17.12.2014 za nedôvodnú a nespôsobilú spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

Ustanovenie § 120 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov síce odkazuje na aplikáciu zákona o správnom konaní, avšak za predpokladu, že sa v tomto zákone neustanovuje inak. Ako to vyplýva z ustanovenia § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov zákonodarca zjavne nadradil bezpečnostný záujem štátu nad všeobecne platné zásady administratívneho konania obsiahnuté v správnom poriadku. Citované ustanovenie zákona o pobyte cudzincov je teda vo vzťahu k zákonu č. 71/1967 Zb. o správnom konaní *lex specialis*.

Správny orgán preto nemôže v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádzať konkrétne dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti a uvedie iba konštatovanie, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

K tomu ho priamo zmocňuje ustanovenie § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov avšak len v prípade, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje na tomto mieste za dôležité uviesť, že vníma citlivosť predmetnej veci, resp. citlivosť vzťahu otázok pobytu a bezpečnostných záujmov štátu vo svetle nakladania s utajovanými skutočnosťami. Zákonodarca má značný priestor na úpravu pobytových režimov. Z uvedeného vyplýva, že zákonodarca vyvážil ústavne chránenú hodnotu bezpečnosti štátu na jednej strane a ústavne procesné práva, resp. právo na ochranu rodinného života, akcentujúc bezpečnosť štátu.

Zákonodarca uprednostnil bezpečnosť nielen z hľadiska jej samej, ale aj z hľadiska utajenosti spravodajských informácií. V konfrontácii s bezpečnosťou štátu zákonodarca uprednostnil len ochranu života a zákaz mučenia. Je nepochybné, že suverén má pri úprave cudzineckého režimu, a zvlášť otázok legálnych pobytov, veľkú diskreciu. Zákonná úprava je postavená v podstate na dôvere v spravodajské poznatky Slovenskej informačnej služby a z ústavného, inštitucionálneho hľadiska ostáva dôverovať jej politickej kontrole. Ochrana správnymi súdmi je v predmetnej oblasti značne limitovaná, a preto môže vzbudzovať u cudzincov pocit nedostatočnej ochrany ich práv.

Dikcia relevantných zákonných ustanovení je natoľko jednoznačná, že neumožňuje taký posun výkladu smerom k procesným článkom ústavy, aby sa žalobca mohol kontradiktórne konfrontovať s poznatkami v správach SIS.

Na tomto mieste odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že hoci v danom prípade krajský súd vo svojej rozhodovacej činnosti nenašiel a neaplikoval zákonný priestor pre širšiu súdnu ochranu pozície žalobcu ako účastníka konania (z dôvodov rozhodnutia krajského súdu nevyplýva, že by sa s utajovanou skutočnosťou oboznámil), túto úlohu splnil odvolací súd, keď sa podrobne s utajovanou skutočnosťou oboznámil. Týmto miestom prieniku je ustanovenie zákona o utajovaných skutočnostiach umožňujúce sudcom oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami a taktiež advokátom so súhlasom riaditeľa SIS a pod podmienkou mlčanlivosti.

Odvolací súd však v danom prípade nezistil dôvod pre postup ako učinil napríklad vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1Sža/39/2010 (dostupné na www.nsud.sk), teda nezistil dôvod pre zrušenie rozhodnutia žalovaného, pretože utajovanú skutočnosť s ktorou sa oboznámil nemala charakter všeobecnej informácie ako tomu bolo v zmienenom rozhodnutí.

V danej veci sa krajský súd oboznámil s predmetnou utajovanou skutočnosťou v režime utajenia so stupňom „Dôverné“ vedenej pod č. 65/12-D-8-85/2013 zo dňa 02.05.2013, za zachovania podmienok citovaného zákona ako aj vykonávacej vyhlášky č. 338/2004 Z.z. a učinil záver, že existuje dôvodné podozrenie, že žalobca ako štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu. Najvyšší súd Slovenskej republiky potom ako sa jeho senát dňa 22.12.2015 dôsledne oboznámil s obsahom utajovanej písomnosti Slovenskej informačnej služby, ktorá bola podkladom rozhodnutia správneho orgánu o zamietnutí zrušení prechodného pobytu na území Slovenskej republiky a dospel k záveru, že utajovaná skutočnosť je dostatočne konkrétna a po oboznámení sa s konkrétnymi dôvodmi dospel k názoru, že podklady správnych orgánov (správa SIS), na základe ktorých učinili svoj záver o tom, že existuje dôvodné podozrenie, že žalobca ako štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, sú udržateľné, a preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorý žalobu zamietol, podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O trovách konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, pretože bol v konaní neúspešný a odporca nárok na náhradu trov konania nemá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.